

gent

Tercera edició de les Jornades Gastronòmiques al Port de la Selva

■ **EL PORT DE LA SELVA.** Amb la gamba i l'escamarlà com a protagonistes, El Port de la Selva va celebrar dissabte passat la tercera edició de les Jornades Gastronòmiques del municipi. Manel Parelló, cap de la confraria de pescadors, va ser l'encarregat de donar a conèixer el producte estrella, i Francesc Marcè, cuiner de Can Kiku, va explicar les infinites receptes amb què es poden cuinar la gamba i l'escamarlà. I entre els moments més esperats, lògicament, hi va haver la degustació de plats, a la qual van assistir molts comensals. Ara, durant un mes, els restaurants del poble oferiran el menú de les jornades. ■

CULTURA PUBLICACIÓ DEL LLIBRE "BIENVENIDO A SARAJEVO, HERMANO"

Benvinguts al Sarajevo de Boban

Boban Minic, periodista resident a l'Escala, evoca retalls de la guerra de Bòsnia que va viure des dels micròfons de la ràdio local

Pau Rodríguez | L'ESCALA

Des que va marxar de Sarajevo, després de 1.000 dies resistint al setge de les tropes sèrbies, Slobodan (Boban) Minic només havia tornat a la seva ciutat dues vegades, per fer-hi breus gestions. No ha estat fins la setmana passada que aquest periodista bosni, afincat a l'Escala des de les acaballes de la guerra, s'ha vist amb cor de tornar a Sarajevo per plaer. Sense haver dormit gaire -va arribar diumenge a la matinada-, ens rep per parlar del llibre que acaba de publicar, *Bienvenido a Sarajevo, hermano*, un compendi d'històries, personals i conegudes, relacionades amb la guerra que va "destruir", en paraules de l'autor, tota una generació. Encara amb l'emoció del viatge, Minic canta les meravelles de Sarajevo -"la ciutat dels contes de fades"-, però assegura que mai no podrà mirar la ciutat amb els mateixos ulls que els seus habitants. "Per a mi no hi ha hagut transició. Jo camino pels carrers i no puc pensar en res més que en la guerra, mentre que aquí la gent, lògicament, parla d'on anirà aquest estiu de vacances, per exemple", explica Minic.

VIDES TRUNCADES. Els relats que conformen el llibre expliquen moltes històries personals, però cap no n'és el personatge principal. Com a protagonistes destaquen un edifici -casa seva, símbol de la multiculturalitat i de la convivència bòsnia-, una ràdio -símbol de la resistència- i, per sobre de tot, una foto. Una instantània en la qual apareixen vint-i-set persones, presa en ocasió del casament de la seva germana Jadranka, serveix a Minic per demostrar com la guerra va esbiaixar les vides de tots els habitants de Sarajevo. "De tots els que érem a la foto, només tres viuen encara a la ciutat", apunta. La majoria van haver de marxar, i altres van morir, per causes relacionades

L'AUTOR. Boban Minic observa el seu llibre a la terrassa de casa seva, a l'Escala

PAU RODRÍGUEZ

→ **LA CIUTAT DEL CONTE DE FADES**
MINIC LLOA ELS ENCANTS I L'EFERVESCÈNCIA DEL SARAJEVO PREVI A LA GUERRA

→ **ELS HEROIS DE LA RÀDIO**
L'AUTOR NARRA LA SEVA TASCA A RÀDIO SARAJEVO DURANT 1.000 DIES DE SETGE IMPLACABLE

directa o indirectament amb la guerra. Entre elles, Jadranka, la germana de Minic, víctima en el conegut bombardeig del mercat, un atac sagnant contra civils que va deixar prop de 70 morts el 5 de febrer de 1994.

LA PARAULA COM A ARMA. En una guerra "contra els civils" -en paraules de Minic-, en un setge de 1.400 dies contra els habitants indefensos d'una ciutat, en una guerra bruta on els franc-tiradors disparaven la gent mentre sopava a casa o quan feia cua per recollir aigua, Boban Minic va optar per fer del seu ofici un acte de resistència. Sorteiant les bales, cada dia -durant prop de 1.000 dies- anava fins a la seu de Ràdio Sarajevo per parlar a uns ciutadans que estaven totalment aïllats. No

→ **EL REpte D'ESCRIBRE UN LLIBRE**
MINIC HA TARDAT VINT ANYS A ENFRONTAR-SE ALS SEUS RECORDS SOBRE EL PAPER

→ **L'ESCALA, UNA LLAR**
L'ONG ESCALENCA GENT PER LA GENT I ELS VEÏNS ELS VAN ACOLLIR "INCREÏBLEMENT"

es considera un heroi pel que va fer, però sap que la seva tasca va ser crucial per mantenir l'esperança de molts. "Crec que mai en la història la ràdio havia tingut tanta importància com al setge", assegura Minic. "Però si hi va haver herois, aquests van ser els radioaficionats, que trucaven des de casa seva. "Vam buscar la bala, i la vam trobar al bressol del meu fill petit". Aquesta va ser la gota que va fer vessar el got, i primer la seva dona i els seus fills, i després ell, van abandonar la ciutat.

L'ESCALA, VINT ANYS DESPRÉS. Un dia, mentre dormia amb la seva família -els dos fills, que eren molt petits, i la seva dona-, es va sentir com un tret perforava els vidres de casa seva. "Vam buscar la bala, i la vam trobar al bressol del meu fill petit". Aquesta va ser la gota que va fer vessar el got, i primer la seva dona i els seus fills, i després ell, van abandonar la ciutat.

I entre casualitats, urgències i amistats amb corresponsals catalans, la família de Minic va acabar per establir-se a l'Escala. La llista d'agraïments, per a Minic, és llarga, però passa sobretot per l'ONG Gent per la Gent i pel poble en general, que els van acollir "d'una manera increïble".

D'això ja en faving anys. Parapat rere la barra del Centre d'Esports Recreatiu, Minic va treballar de cambrer durant dotze anys. "No teníem ni un dia de festa, i això també em va servir d'excusa per posposar el viatge a Sarajevo", recorda. I també per posposar el llibre. De fet, subratlla que mai no s'hagués pensat que seria capaç de reviure la guerra, d'ajuntar tots els pedaços i els retalls d'aquells anys en un llibre com el que acaba de presentar. En aquest sentit, van ajudar-lo molt les seves col·laboracions amb El Periódico de Catalunya. "En alguns articles vaig començar a parlar del que havia viscut, i això em va servir per trencar la barrera dels records". Trencada la barrera, potser per això Minic va poder passejar-se la setmana passada pels carrers de Sarajevo. Vint anys després. ■